Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 1 1974

Inte ens.

Inte ens en grå liten fågel
som sjunger på grönan kvist
det finns på den andra sidan
och det tycker jag nog blir trist

Inte ens en grå liten fågel
och aldrig en björk som står vit
Men den vackraste dagen som sommaren ger
han det hänt att jag längtat dit.

Nils Ferlin

Till
Bä.
Mäster Anders.
3 Okt. -37.

Omslagsbilden: foto *Manfred Wiese*. Ur Norrtelje Tidning-Roslagens Tidnings arkiv.

Kära Människovänner,

Ferlin-beundrare

och Poesiälskare!

Det här är de första orden jag skriver till er, mina medmänniskor, som ordförande i vårt kära Sällskap. Det känner bara bra. Jag är medveten om att det är en stor heder för mig att ni vill ha mig på den posten. Jag är också djupt medveten om att den stora arbetsinsatsen i Sällskapet görs av mina mångkunniga, erfarna och hängivet energiska styrelsekamrater.

Det är ju så att en ordförande gör inget sällskap och att ordförar'n ensam ej vinner slagen, att det är de djupa leden som vinna dem åt honom! Ett sällskap blir starkt genom många medlemmar och genom att många medlemmar betalar sina årsavgifter. Tänk på det där ni går genom livet! Där man minst anar det, där man tror att man skådar allenast en torr byråkrat, så är det i verkligheten, om man gnager litet på honom, en varm och savrik poesiälskare man mött, som ingenting hellre önskar än att bli medlem i vårt Sällskap! Hjälp honom med det! Och ni andra, som av glömska, upptagenhet, stress, eller andra olyckliga omständigheter, inte betalat in er medlemsavgift, bliv er bäste vän och hjälp er att betala den! Varje inbetald medlemsavgift, om än aldrig så ensam, skänker kraft åt verksamheten, ger oss ekonomisk råg i ryggen och säkerställer tidskriften och Ferlin-priset!

Det är ju så att den som är medlem i vårt Sällskap inte bara är en älskare av Ferlins poesi, utan också en människa som anser att poesin är en nödvändig del av hennes och samhällets liv. Att läsa poesi är att möta andras liv i innerlighet och närhet, att läsa poesi är att umgås med sig själv och sitt liv på allvar, att mana alla de skapande krafterna inom sig till liv och verksamhet. Det behöver vi.

Att vara medlem i vårt Sällskap är därför inte bara en gärd åt en stor skalds minne, det är också att hävda poesins värde, att försvara dess liv nu och här, att hjälpa till att hålla det poetiska samtalet mellan människor levande och verksamt. Det är ingen dålig sak.

När ni läser de här raderna, är våren snart hos oss, ni vet han som fantiserar så stort i sommarens port! Jag önskar er alla en stark och god sådan, full av klokskap och förvillelser, sällhet och allvar. Och glöm nu inte den lilla promenaden till postkontoret. Det är en ljuvlig känsla att ha gjort en insats för en stor sak!

Sandro Key Åberg

"DEN GRÅ TEOLOGIN"

— Det är tröttsamt med alla försök att göra Nils Ferlin till en troende kristen. Han stod helt enkelt inte ut med det förnuftsvidriga momentet i den ortodoxt kristna bekännelsen, säger Ingegerd Granlund när P R ber henne att ur sitt personliga minnesalbum bläddra lite bland sidorna som är märkta Nils Johan Einar.

Nils Ferlin hade som bekant prästerligt påbrå, och att han kunde sin bibel påminns man ju om i en mycket stor del av hans diktning. Men inte för inte skrev han om "den grå teologin, vilken halkat på sin egen halhets halka". De raderna står i en av de dikter som mest bidragit till missförståndet om hans inställning till kristendomen, "Kan du höra honom komma . . ." i "En döddansares visor":

Kan du höra honom komma — ej i buller och
gny,
ej i tordönets sprakande dunder —
Nej, han vandrar i sin örtagård som
himmelens sky
i morgonens solstänkta lunder - -

Kan du höra honom komma, att han kommer
som en psalm
— så djup och så drömmande stilla
han vandrar dej till mötes i dagarnas kvalm
och han vill dej inte alls något illa.

Ty han talar ej latin — som den grå teologin,
vilken halkat på sin egen halhets halka —
Men han talar som en ton ur en mjuk violin
och han talar såsom aftonens svalka.

Den som Nils Ferlin här låter "vandra i sin örtagård" är inte Kristus utan gudsgestalten i skapelsakten — och då tänkte han sig inte någon Gud i speciellt kristen betydelse, menar Ingegerd Granlund. För övrigt är det värt att lägga märke till, att Ferlin sällan eller aldrig skrev om Jesus eller Kristus men väl om mannen från Nasaret eller om människosonen.

En helt annan sak är att Nils Ferlin tveklöst betraktade den kristna etiken som det enda riktiga idealet att leva efter — även om det som alla ideal är svårt eller omöjligt att nå på denna fattiga jord.

Att han hade den synen visar följande lilla episod. Nils Ferlin hade 1942 fått Frödingsstipendiet, som utdelas efter omröstning bland landets studentkårer. I det sammanhanget kom han till Uppsala för en uppläsningsafton. Han och Ingegerd satt på Gillet — vilket man gjorde på den tiden i Uppsala — och några studenter kom fram till bordet och bad högst allvarligt sin studentgenerations store skald om ett ord på vägen. Nisse behövde inte lägga pannan i djupa veck och grubbla fram något originellt. Han sa helt enkelt: "Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem".

Nils Ferlin var en stor moralist i detta ords egentliga mening, säger Ingegerd Granlund. Genomgående i hela hans diktning likaväl som i hans privatliv var spännvidden mellan strävan att göra det rätta och den medkännande toleransen inför misslyckandet, förmågan att överse med den mänskliga svagheten — hos andra om icke hos sig själv.

Intoleransen, både den teologiska och den profana trångsyntheten, var vad Nils Ferlin först och främst angrep i både dikt och verk-

lighet. Han kunde själv ibland vara i hög grad praktiskt intolerant mot en människa, som han inte tyckte att han kunde förstå. Han kunde rentav bli nästan brutalt ohövlig mot en person som visade sig inte svara mot de förväntningar han ställt på honom eller henne. Men han kunde lika snabbt slå över till den motsatta känslan. Han var en sällsynt vidsynt människa.

Naturligtvis vore det löjligt att förneka att Nils Johan Einar kunde vara en mycket besvärlig person för sin omgivning, säger Ingeger Granlund. Hans egen tillvaro var på många sätt svår, och han kunde kanske inte ha så lätt att alltid hålla i minnet, att andra människor med ett mera ordnat liv bl.a. lämpligen borde sova åtminstone några timmar på natten för att kunna sköta sitt arbete.

Men en egenskap som fanns ovanligt starkt utpräglad hos Nils Ferlin var hans absoluta obesticklighet. Den var total. Ingen människa kunde förmå honom att göra något som stred mot hans egen uppfattning. Smicker eller storslagna löften om fördelar av något slag var fullkomligt bortkastade på honom. Det är en mycket sällsynt egenskap — och djupt imponerande.

Enklast uttryckt: Nils Johan Einar var en *värdig* människa.

G L

Ingegerd samlar minnen

Teckningen av Ingegerd Granlund är gjord av vår medlem, konstnären Folke Karlsson.

Nils Ferlin-Sällskapets ordförande alltsedan tillkomsten rektor Ingegerd Granlund har med tjänsteårens rätt dragit sig tillbaka. Vad hennes entusiasm och energi betytt för Sällskapet kan svårligen överskattas. Red kan för sin del bara betyga sin vördnad inför hennes oslagbara förmåga att i varje nummer av P R ge en ny och fräsch variant av sin sida till "Bröder och Systrar".

Ingegerd hörde till Nils Ferlins nära vänner. För Sällskapet är det ett verkligt glädjeämne att fortfarande kunna räkna med hennes löfte att — om hälsan står bi — presentera ytterligare, tidigare inte publicerat material från den tid, då Nils Ferlin och hon tillbringade många stunder tillsammans.

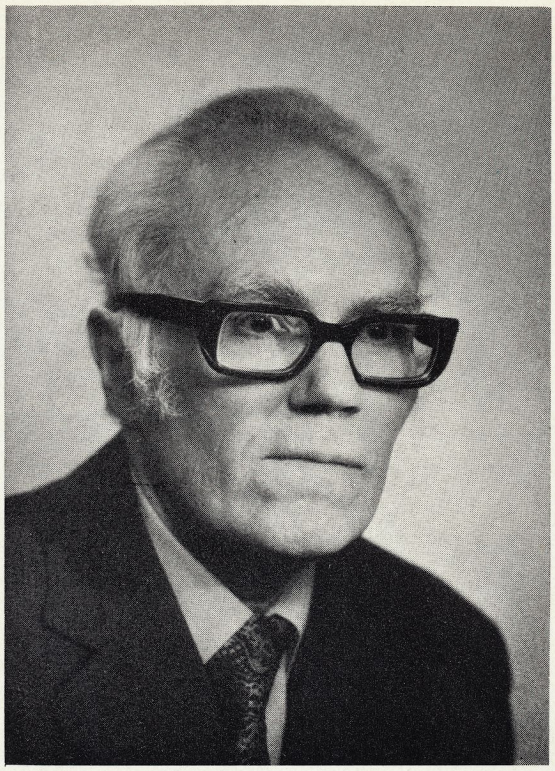

Sten Hagliden – ordsnidaren

VACKLAREN

Vacklare –
då är vägen till ingen hjälp
om den också går i omarken.

Bättre snårens grenar — ledstänger,
stubbarna — stationer.

Sist jorden för stuparen
vattnet för drunknaren.
Hellre det än stelna,
än förstenas.

Hellre vacklaren
än stoden

Sten Hagliden

FERLIN-STIPENDIATEN

Av Jan Mårtenson

Sten Hagliden, 1973 års Nils Ferlin-stipendiat, har ett alldeles eget läte i svensk poesi. Han arbetade sig tidigt ner till ett nolläge, med en envishet som nästan saknar motstycke.

I likhet med Nils Ferlin känner han stor solidaritet med dem som satts på undantag i samhällets utkanter. Hur olika de båda skalderna än är, finns det ett släktskap mellan dem, fint uttryckt i Haglidens dikt "Geografi med Nils Ferlin":

Gränsar i norr till ingenting.
Gränsar i söder till inget.
Gränsar i öster till ingenting.
Gränsar i väster till inget.

Vit är kartan häromkring,
pass och visum okänt ting.
Ensam i inga gränsers ring
runt mitt Otröstarrike.

Sten Hagliden är ordsnidare, en poesins Döderhultare. Det är ingen tillfällighet att han kallat sitt hittills enda dikturval för "Utskuret". I hans poesi finns en sträng rytmik, en hårt disciplinerad självkritik.

Sten Hagliden skulle kunna kallas nåldynans besjungare, klackjärnens melodiösa bundsförvant, men lika gärna också en instrumentalist som lyckats ge liv åt låghetens Höga visa.

Lars Forssell har nån gång uttryckt sin förtvivlan över att språket, när man vill att det ska marschera i sand eller raspa eller gnida, kan låta som en gitarr, i värsta fall som en Hawaii-gitarr. Samtidigt säger han: "Jag ser ju — hos Vennberg och Hagliden t ex — att det kan malas till ett torrt, ett mycket torrt krut."

Några rader hos Sten Hagliden, i dikten "Omvägen talar" ur samlingen "Livsgeråd" 1967, knyter direkt an till den forssellska formuleringen:

På knastrande sandens språk
talar jag med den ensammes sulor.
Över enarnas hed
blir hans steg dovt tysta
i min nötta pinnmo.

Sten Haglidens poesi söker sig fram i avkrokarna, vid sidan om de stora vägstråken. Den lever sitt liv bland karga ägor, i det pålitliga trampgräset. Trots den skenbara enkelheten — också där en gemensam nämnare med Ferlins poesi! — finns det hos Hagliden en komprimerad mångtydighet.

Hans strofer är knappast huggna i sten utan snarare utmejslade i det som han själv kallat tvärträ. Lite vresig och knotig, föga inställsam, har hans diktning letat sig fram till sina lyssnare.

De stora och yviga gesterna hör inte hemma i Haglidens författarverkstad. Han har kallats det förbiseddas poet. Med lite bitter självironi har han funnit den mest adekvata formuleringen: en krälare på språkets marknivå.

Sten Hagliden har inte, på trots, valt sin egen väg i poesin. De ord han gjort till sina följeslagare, de formuleringar han stakat ut sin riktning med, har säkert i lika stor utsträckning valt honom. För jag vet ingen annan poet som med samma ärlighet, utan att kokettera med det, avstått från böljande rytmer och visionära landvinningar:

Vara sin formel trogen —
hur orimliga värdena synas
ändå lita till sina tecken,
om också ett sturskt minus växer,
om också alla andra
lockar med sina summor
positiva
stint stabila.

Vara sin formel trogen,
sin förbannelses formel.

Sten Hagliden, om någon, vet vad det vill säga att gå sin egen väg. Han har i hela sitt poetiska liv tagit sig fram vid sidan om ismer och grupperingar, lyssnat till den inoms vind som bidragit till att ge hans poesi ett hållbart värde.

Det är nästan självklart att Hagliden i ordfloran känner sig mest besläktad med prepositionerna, därför att de är "ensamma och i sig själva". Han vet deras styrka, känner dem som sin egen: "Ändå kan de styra våra kasus, /bestämma våra lägen,/ vår vila, vår riktning. /Ibland är de väsentligare än allt annat."

Han har själv sagt att naturen, svensksommarns, är en vilopunkt i hans liv. Frågan är om inte Hagliden hör till våra främsta naturlyriker. Inte minst därför att han kunnat visa det stora i det småttiga.

Några rader kommer osökt för mig just nu:

Oundvikligen
tvingas vi omsider
visa vårt virke

Det är ingen överdrift, om man påstår att Hagliden hör till dem som i högsta grad gjort det. Han har, mitt i det flagnande, med konstnärlig noggrannhet använt sina redskap.

För att visa oss kvaliteterna i det tillfälligt utdömda. Alltid beredd till omprövning, självrannsakan.

Sten Haglidens poesi kräver ett långsamt närmande, innan skönheten vecklar ut sin blomma.

Det måste ha roat Sten Hagliden att skriva de här raderna:

Nu blåser jag opp min strupe
och säger dig, syssling Lövgroda
två gånger:
Jag har dock mitt perspektiv,
jag har mitt perspektiv!

Sten Haglidens poesi har sitt speciella särmärke. Den är seglivad som enen, tål väder- och modeskiftningar.

Nils Ferlin skulle ha uppskattat valet av Sten Hagliden som stipendiat. Ett bättre betyg är omöjligt att ge.

Sandro om Sten:

Sten Hagliden, 1973 års Nils Ferlin-pristagare, tillhör inte stjärngossarna eller kulturtenorerna. Du ser honom inte, profilerad och välmatad, göra inlägg i tidens frågor i massmedia, du ser honom inte på kulturestraderna och debattmanegerna. När han gör sig hörd är det med tunna poesiböcker, fyllda av ordknapp och återhållsam poesi.

Men hans tunna böcker har en ovanlig poetisk tyngd. I ordknappheten ryms en rikedom av livskunskap och verklighetskänsla, i återhållsamheten en ström av arbetande energi och kraft. I hans poesi finns både sinnenas närhet, handflatan lagd mot tvärträt, och det stora perspektivet bort mot livets och dödens gränstrakter. Hans språk har en ovanlig egenart, det är hans och ingen annans, men dikternas rötter dricker sitt liv ur grundvattnet i oss alla.

Kära du, läs honom! Tycker du om smaken av harsyra och stensöta, så finner du den i hans poesi, tycker du om den magra pinnmon under din fot och det höga suset i hagarnas aspar, så finner du det där. Varligt, men med enveten styrka och tydlighet och alltid med udden riktad mot sig själv, låter han livets allvarsfrågor ta form i sin dikt. Möt dom där, du kan leva ditt liv starkare och innerligare sedan!

Sandro-Key Åberg

FERLINIANA

Anekdotfloran kring Nils Ferlin och även övriga bröder i Klara har numera växt ut i oändlighet och tycks bara föröka sig med kvadraten på avståndet i tiden. Därav följer att allt färre av historierna har särskilt mycket med verkligheten att göra. Det finns alldeles tillräckligt många sanna och fullt tillräckligt fantastiska händelser för att man skulle behöva fantisera ihop nya. Tycker man. Men det fabuleras alltså ogenerat vidare.

I ett TV-program om Nils Ferlin för något år sedan drogs en historia, som inte var särskilt angenäm vare sig för Nils Ferlin eller för Emil Hagström, som också namngavs. Den var till alla delar "laved", som Emil Hagström uttryckte sig i ett argt brev till Sveriges Radio. P R saxar:

"Redaktör X

Sveriges Radio

Har från olika håll hört talas om TV-programmet om Nils Ferlin. Jack Zan, som vad jag vet aldrig var kamrat med Nils, berättade en historia om undertecknad. Och alltsammans är lögn. Den där historien om en skald som satt oklädd på ett dass och väntade på bovaktiga supbröder, hörde jag berättas i Klara på trettiotalet. Skillnaden var den, att skalden i det fallet var Victor Arendorff. Och troligtvis var även den historien laved. Men att Nils Ferlin skulle skicka någon att belåna sin kostym — nej, det överensstämmer inte med hans sätt att vara. Trots att han var en stor bohem. Han hade ju varit skådespelare och var mån om sin klädsel.

Jag är djupt ledsen och samtidigt förbannad över det skedda. Nils Ferlin och jag var mycket goda vänner och kamrater och träffades mest varenda dag under några år före andra världskriget. Jag satt ofta på nätterna uppe i köket i Elin Natalias, Nils Ferlins moders, våning och lyssnade till Nils' äventyr under skådespelaråren och i ungdomens Filipstad. Om jag skulle gjort mig skyldig till något sådant, som Jack Zan berättade i programmet, skulle Nils Ferlin aldrig ha förlåtit mig. Han var ärlig och renhårig och tålde inga avsteg från det sättet att leva.

Nu undrar jag, hur jag ska få upprättelse från den lögnaktiga beskyllning. Den är i högsta grad ärekränkande och det minsta jag kan begära är väl en ursäkt från Zan. Rättsliga åtgärder har människor tillgripit för obetydligare tillvitelser.

Sist en fråga: Kontrolleras aldrig historier som berättas i radio och TV? Och är det inte vanligt med något slag av repetition före programmen?

Högaktningsfullt

Emil Hagström"

BARFOTABARN I LIVET

Några reflexioner kring ett tema i Nils Ferlins diktning

Av Anita Wemmenborn

Förra sommaren kom en av mina elever vid Hjälmareds Folkhögskola hem till mig och bad att få låna Nils Ferlins dikter. En flicka i hennes årskurs skulle gifta sig, och klasskamraterna tänkte hylla brudparet med sång och diktläsning. I sitt program ville de då ha med en dikt av Nils Ferlin, den där det står: "och gråten är min när du gråter".

Den här lilla episoden är nog betecknande. Nils Ferlin är en skald som verkligen läses, inte minst bland unga människor. Under min tid som lärare har jag många gånger lagt märke till att hans dikter "går hem" hos ungdomar, väcker gensvar hos dem. Ibland har jag frågat mina elever, hur de tror det kommer sig att just Nils Ferlins dikter blivit så oerhört omtyckta och fått en så stor läsekrets. Svaret på den frågan vet jag nästan på förhand, för det lyder alltid ungefär likadant: "Hans dikter är så lätta att förstå." Och när ungdomarna svarar så, menar de säkerligen inte bara att Nils Ferlin använder ett enkelt och lättbegripligt språk, utan jag tror det framför allt är något annat de vill säga: att de känner igen sig själva i Nils Ferlins dikter.

Att vara tonåring är inte så lätt. Det har det väl aldrig varit, men ibland undrar jag, om det inte i vissa avseenden blivit svårare i vår tid. Vi har här i Västerlandet fått ett slags tuffhetsideal, som gör livet fruktansvärt svårt. Man skall vara stark. Man får absolut inte ha några sådana känslor som rädsla och osäkerhet och längtan efter stöd och tröst. Allt sådant måste till varje pris döljas under en tuff mask.

Men tuffheten kan ju aldrig bli något annat än en mask, ett skal . . .

För något år sedan läste jag en bok som hette De starka och de svaga, skriven av den kände schweiziske läkaren Paul Tournier. Vi människor har ofta en benägenhet att dela in varandra i "starka" och "svaga", men det är egentligen en mycket ytlig indelning, betonar Tournier i den här boken. Innerst inne är alla människor svaga och rädda, säger han och fastslår, att det helt enkelt måste vara så, eftersom den värld vi lever i är så oviss och gåtfull och skrämmande. Men av någon anledning går vi omkring och inbillar oss, att vi är ensamma om att känna oss ängsliga, och så försöker vi dölja vår inre osäkerhet bakom ett starkt och säkert skal. Resultatet blir ensamhet, isolering. Inte minst många unga människor upplever sitt liv på det sättet.

I den situationen kan det kännas som en oerhörd befrielse att möta någon som vågar tala om, hur det är att vara människa, som vågar blotta den svaghet och hjälplöshet som är alla människors gemensamma lott. Det är väl just denna öppenhet och ärlighet vi möter hos Nils Ferlin, och här har vi nog grunden till att han blivit en av våra mest älskade skalder.

I sin dikt *Du har tappat ditt ord* skildrar Nils Ferlin människan som ett "barfotabarn i livet", och den bilden säger väl egentligen allt om den sårbarhet och hjälplöshet som är människans. Det gråtande barnet, som tappat sitt "ord" och sin "papperslapp", förkroppsli-

gar också något annat: vår längtan efter något som är fast och visst, vårt outplånliga behov av en mening för vår existens.

Du har tappat ditt ord och din papperslapp,
du barfotabarn i livet.
Så sitter du åter på handlarns trapp
och gråter så övergivet.

Vad var det för ord — var det långt eller kort,
var det väl eller illa skrivet?
Tänk efter nu — förrn vi föser dej bort,
du barfotabarn i livet.

Att vara människa — det är att innerst inne vara ett "barfotabarn i livet". Men det är just det vi så ofta försöker dölja. Om detta talar Nils Ferlin i dikten *I livets villervalla* och där pekar han också på resultatet av att vi döljer vår inre hjälplöshet för varandra: ensamheten.

I livets villervalla
vi gå på skilda håll.
Vi mötas och vi spela
vår roll —

Vi dölja våra tankar,
vi dölja våra sår
och vårt hjärta som bankar
och slår —

Vi haka våra skyltar
var morgon på vår grind
och prata om väder
och vind —

I livets villervalla
så nära vi gå —
men så fjärran från varandra
ändå.

Den lilla dikten *Si, världen är förklarad* varierar samma tema ur en annan synvinkel. Dikten handlar om den vetenskapliga världsförklaringens och den moderna teknikens totala vanmakt när det gäller att befria människan från hennes ängslan och oro och djupaste ensamhet:

Si, världen är förklarad — i vetenskapens ljus
fördunstar all vår oro och smärta.
Nu är det inte långt emellan människornas hus
men långt emellan hjärta och hjärta.

Kanske är det rentav så, att den moderna vetenskapligheten har drivit människan djupare in i sin ensamhet? Kanske det i vår "upplysta" tid är ännu svårare än förr att våga blotta sin rädsla och oro? Så här säger Nils Ferlin i några rader i *Djurgårdsmässa,* med det sorgset ironiska småleende som är så oefterhärmligt hans:

I nya, krya tider
har människorna bråttom
och springer så det dövar
och det slamrar.
I nya, krya tider
har mänskohjärtat fått
elektriskt ljus i båda
sina kamrar.
Där sitter inget barn mer
och gråter — eller hur?

Nils Ferlin hör till dem som vågar tala om, att det någonstans inom dem finns ett litet "barn" som "gråter". Ärligt ser han ångesten och smärtan i ögonen och försöker komma till rätta därmed. En av hans allra finaste dikter, *Getsemane,* handlar just om lidandets problem. Lidandet — säger han där — är själva mörkrummet i Guds fotografiateljé. I det mörkrummet framkallas "klara bilder" för "den som är lugn och allvarsam". Där lär människan känna sanningen om livet och sanningen om sig själv — och därmed också sanningen om andra. Därför är det bara den människa som själv har lidit, som verkligen har något att ge åt andra. Eller för att uttrycka det med lite mer ferlinskt ordval: bara den

människa som i lidandets mörkrum lärt sig se och acceptera sig själv som ett barfotabarn i livet, bara hon kan bli till hjälp för andra barfotabarn.

Gud har i sin fotografiateljé
ett mörkrum som heter Getsemane.

Där växer det klara bilder fram
för den som är lugn och allvarsam.

Men den som är rädd — för köld och ris,
får aldrig en blomst i paradis.

Hans liv blir liksom en öde slätt
av inga silverne tårar vätt.

I purpur, kanske, och glans han gick
men blicken hans var en tiggarblick.

Till aska kom han men aldrig brand
och månen ler åt hans tomma hand.

Ty den som är rädd för Getsemane
har ingenting alls att få eller ge.

Bilden av människan som ett hjälplöst barn i tillvaron för väl gärna tankarna till Bibeln, och kanske finns där ett samband. Det skulle i så fall inte vara enda gången som Nils Ferlins förtrogenhet med Bibeln ger utslag i hans diktning. Å andra sidan uttrycker denna bild en så fundamentalt allmänmänsklig erfarenhet, att man inte nödvändigtvis behöver förutsätta ett direkt samband. I varje fall måste man tillägga, att det i stort sett bara är på *en* punkt, som Nils Ferlins bild stämmer överens med den bibliska: ifråga om barnets hjälplöshet och värnlöshet. Den andra dimensionen i Bibelns bild — att barnet i stället har sin trygghet och sitt skydd *utanför* sig själv, hos sin Far — finns inte med annat än som längtan och saknad. Den är på sin höjd antydd, och då bara i någon enstaka dikt. Men det finns undantag — jag tänker på den märkliga lilla dikten *Kan du höra honom komma* . . . Genom sin blandning av högstämt bibliska uttryck och vardagliga vändningar ger den dikten en utomordentlig bild av evangeliernas Kristus: universums Herre som kommer människan till mötes i hennes vardag med ord av kärlek, sanning, tröst. Det ängsliga barfotabarnet skymtar fram som diktens "du": "- - - och han vill dej inte alls något illa."

Kan du höra honom komma — ej i buller och gny,
ej i tordönets sprakande dunder —
Nej, han vandrar i sin örtagård som himmelens sky
i morgonens solstänkta lunder - - -

Kan du höra honom komma, att han kommer som en psalm
— så djup och så drömmande stilla
han vandrar dej till mötes i dagarnas kvalm
och han vill dej inte alls något illa.

Ty han talar ej latin — som den grå teologin,
vilken halkat på sin egen halhets halka —
Men han talar som en ton ur en mjuk violin
och han talar såsom aftonens svalka.

I en av sina dikter undrar Nils Ferlin så här:

Mitt hjärta som grät — Det låter
rätt gammalmodigt. — Få se
om den yngre publiken förlåter
en sådan antik kliché.

Till det kan vi väl bara svara, att diktarens tveksamhet är helt onödig! Få skalder har i så hög grad lyckats vinna den yngre publikens tillgivenhet som Nils Ferlin. Och fråga är, om det inte beror just på att han vågade tala om, att hans hjärta "grät" ibland, att han vågade vara sann och uppriktig ifråga om människolivets villkor.

Fil mag Anita Wemmenborn är lärare vid Hjälmareds Folkhögskola. Artikeln bygger i huvudsak på ett föredrag som hon hållit vid en sommarkurs för pensionärer vid Folkhögskolan.

SAMTAL PÅ SOFFAN

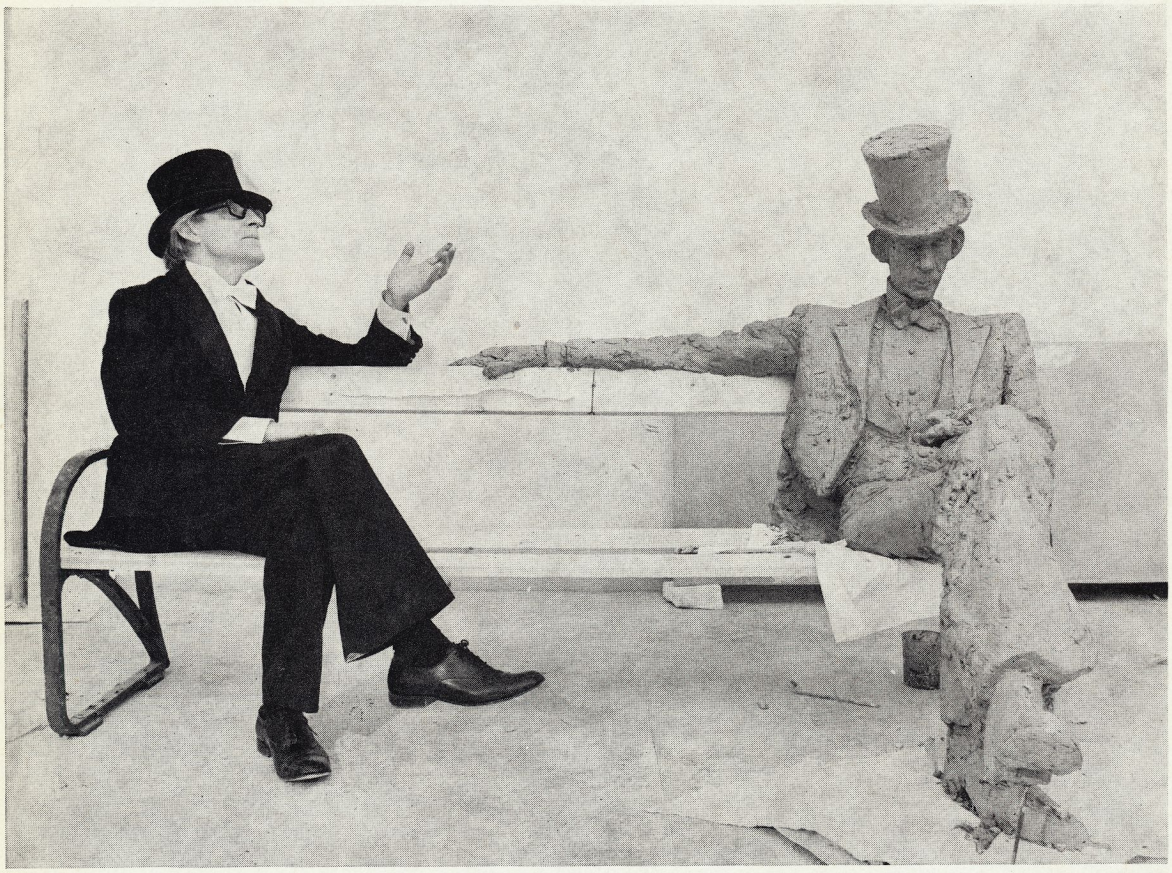

K G Bejemark är nu i full färd med Ferlin-statyn, och kommittén hoppas att statyn skall vara färdig till hösten och då kunna placeras på det under ombyggnad varande Stortorget i Filipstad.

På bilden ses Bejemark (han till vänster) samtalande med Nils Ferlin.

Bejemark säger nog, att det fortfarande vore välkommet med bidrag till statyn, och kommittén påminner om att "överskottsmedel" kan insättas på Nils Ferlin-kommitténs postgirokonto nr 34 09 19—0.

Alla bidrag är mycket välkomna!
Mycket!

TRE DIKTER

av Helmer Grundström

HJÄRTAT

Det sägs att ett hjärta
så litet behöver.
Men vem känner hjärtat?
Vem tolkar dess språk?
En dag i det gröna
bland blommande klöver
kan vattnet slå kallt
ur en isande råk.

Vad vet vi om hjärtat?
Dess sorg och bekymmer?
Fördolt för ens öga
det göms i sin däld.
En frostbiten afton
när midnatten skymmer
kan kamrarna sprängas
av flammande eld.

ATT VARA

Att vara en visa
som aldrig har sjungits
men bara har gnolats
i ensamhet
ett vajande strå
på den äng som ej slagits
dit ingen har fört
sina hjordar i bet.

Att susa som vind
över tuvgröna hedar
och vaggas av kvällen
mot stalpet till ro
att glimma som gäckande
irrbloss bland träden
när natten står mörk
över myr och mo.

Helmer Grundström tillbaka med diktsamling och skiva

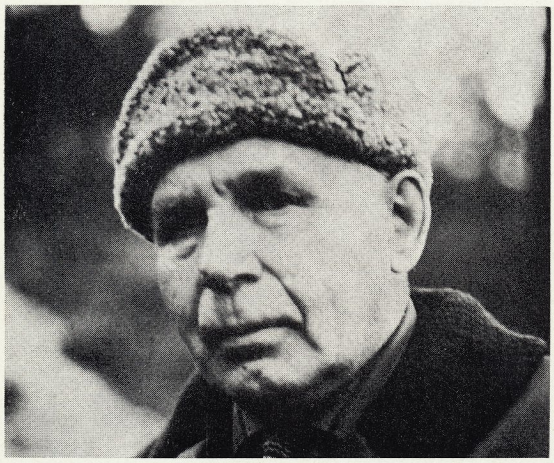

. . . att vara en visa

Foto: Sven Olsson, Land

1965 års Ferlin-stipendiat, den språkligt fingertoppskänslige *Helmer Grundström*, är född den 29 februari 1904 och skulle följaktligen nu ha fyllt 70 år — för så vitt dagen detta nådens år hade existerat. Då så icke visade sig vara fallet, bestämde han sig raskt för att i stället fira dagen den 28 februari med att låta LT:s förlag utge hans första diktsamling på 15 år, "När skogens källa sinar".

Med lika vänligt som gemensamt tillstånd från skalden och från förlaget kan P R här återge två av dikterna i den nya samlingens avsnitt "Från visans domäner" och en i avdelningen "Som ett eko".

För att uppmärksamma Helmer Grundströms 70-årsdag har samtidigt grammofonbolaget Polydor, som redan tidigare visat intresse för Nils Ferlin och andra Klara-bröder, presenterat en ny LP-skiva med inte mindre än 26 dikter ur skaldens tidigare samlingar. Broder Tor (Bergner) och Thorstein Bergman sjunger ett antal visor vardera, och övriga dikter läser Helmer Grundström själv.

JAG KOMMER SNART

Jag längtade fordom till
Samarkand.
Jag längtade långt långt bort.
Jag längtar ej mer. Min längtan
är död.
Och mitt fatiga liv är för kort.

Nu går jag och lyssnar i oro full
och med hjärtat bräddat av sång
till röster som viskar ur
jordens mull
från alla jag älskat en gång.

O bröder och systrar. Jag
kommer snart
för att sluta er i min famn.
Jag känner er alla. Jag vet
var ni är
fast jag har glömt era namn.

JAN I VÄGGA DÖD

Kort före pressläggningen av medlemsbladet når mig budet om att Åke Olsson, Persberg, en av Nils Ferlin-Sällskapets första medlemmar och nära vän till poeten, har slutat sina dagar. Under artistnamnet "Jan i Vägga" melverkade han bl.a. i de revyer, som Ferlin under sina sejourer i Filipstad förnöjde eller förargade stadens invånare med. "Vägga" bidrog även med kupletter i dessa sammanhang. Han var litet av en mångfrestare men trivdes nog bäst framför sitt staffli. Av hans målningar är det en som har en särskild historia. Den målades i slutet av 20-talet med Nils Ferlin som modell. Under årens lopp kompletterades målningen med detaljer, som anknyter till titlarna på poetens alla diktsamlingar. Några månader före sin bortgång sände "Vägga" det unika konstverket till mig "som avgift för ständigt medlemskap i Nils Ferlin-Sällskapet, för mig och min familj". Tavlan har förvärvats av en ledamot i Sällskapets arbetsutskott.

"Jan i Vägga", en färgstark särling, har sällat sig till Ivan Speleman, Femtonöringen, Ivar Uschli och Kalle Knopare. "En god broder" skulle Nils Johan Einar ha sagt.

G. A.

TILL BRODER "VÄGGA"

Vän Vägga
Riddare av Kalle Knopares kupa
Mästare i komik och på klavér
Och inte minst i konst
att blanda färger
med ljus från himlen
över Abborrbergets krön
Vän Vägga

Himlen brinner
över Abborrberget än
Och fast du rest så
hastigt
som någonsin Nils Johan Einar
på sin tid
så är du ändå
alltid här hos oss

Gunde Johansson

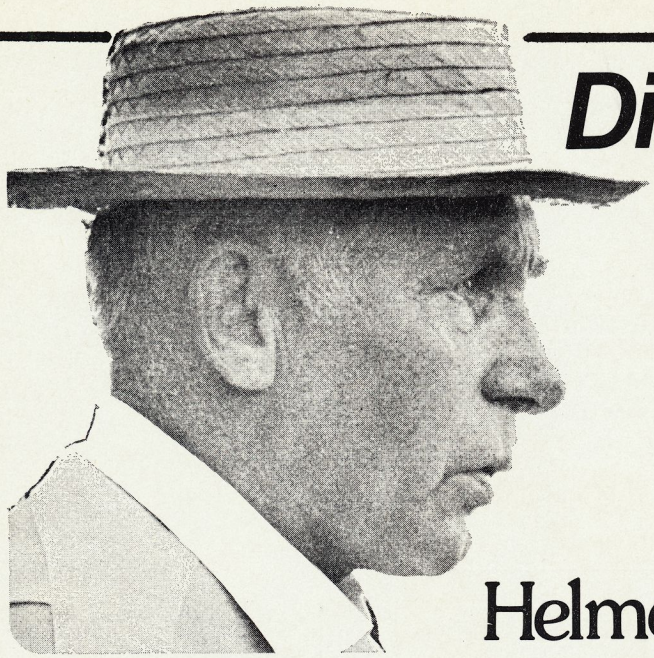

Dikt och visa

Langt nol i väla

Polydor 2462 133

Dikter av

Helmer Grundström

Recitation: Helmer Grundström • Sång: Tor Bergner – Thorstein Bergman

HELMER GRUNDSTRÖM — LAPPMARKENS DIKTARE

Svanavattnet, Dorotea. Är det en förskönande omskrivning av ett stycke lappmark? Eller ett litet försök till poesi? — Nej, bara Helmer Grundströms postadress. Vem är denne Helmer Grundström? — Han är autodidakt och en genuin poet, född skottdagen 1904, med elva diktsamlingar bakom sig, den första kom 1929. I det förnämliga urval som Thorstein Bergman har gjort för detta album, och som godkänts av diktaren själv, har dikter tagits från åtta samlingar:

Här nere på jorden (1931), **Detta är mitt land** (1939), **Från myr och mo** (1943), **I torparskogen** (1945), **Hem till källan** (1947), **Riddaren och sporren** (1950), **Prasslet i asparnas skog** (1954) och **Bort i skogen** (1956).

En LP från POLYDOR

Thorstein och Nils Ferlin
EN SKÅL, I BRÖDER!

ännu en vis-LP på polydor

Polydor 2379 044

Korrespondens på hög nivå

Publiceringen av minnen, brev och annat material av och om Vilhelm Moberg har redan inletts. PR kan bidraga med ett exempel av både sällsam och hög kvalitet. Vännen Vilhelm Moberg som Sällskapet minns som generös förste donator, hade av dåvarande ordföranden Ingegerd Granlund i ett högst bevekande brev ombetts att åtaga sig överlämnandet av Ferlin-priset till 1971 års stipendiat. Hans svarsbrev är inte bara ett praktexempel på konsten att säga nej på ett förödande vänligt sätt. Bland mycket annat innehåller det också en för kommande kulturgeografisk forskning ovärderlig beskrivning av Roslagens kommunikationsväsen. Se följande uppslag!

Resenären Vilhelm Moberg tecknades i mars 1971 av vår medlem EWK, som välvilligt låtit P R återge konstverket.

Korrespondens på hög nivå

Vendelsö den 12 okt. 1971

Kära Ville!

Förlåt att jag besvärar dig. Jag skall fatta mig kort.

Den 21 okt, tioårsdagen av Nils Ferlins död, ska Sällskapet dela ut Ferlinstipendiet som vanligt. Det sker oftast, liksom i år, på en "afton" i Kulturhuset s. k. (ABF-huset på Sveavägen) Eva-Lisa Lennartsson ska läsa dikter och Gunde Johansson ska småprata och sjunga. Vi brukar också försöka få någon av Nisses vänner att berätta lite minnen. Nu förstår du vartåt det lutar.

Kan du, vill du, har du tid och lust att glädja oss med att ställa upp. Jag skäms över att besvära dig och störa dig i friden däruppe i Roslagen. Men energiska och långt mindre hänsynsfulla medlemmar av Sällskapet ligger över mig och säger: "Men Ville Moberg då, som var en sån gammal vän till Ferlin och som har skrivit så tjusigt om honom" . . . och det har dom ju rätt i.

Här står jag alltså och kan i likhet med Luther inte annat. Bli bara inte ond och tyck att vi är oförsynta. För det är vi naturligtvis. Ingenting har vi att erbjuda dig . . . Ett honorar dig värdigt (eller ens ovärdigt!) har vi helt enkelt inte råd med, du som sitter med Sveriges mest exklusiva doktorstitel, men till reskostnaderna ska vi försöka sträcka oss bara du inte för ändamålet inköper exempelvis en Rolls Royce för att i oheligt nit rädda fabrikerna.

Jag är emellertid hemskt glad om du vill svara snabbt. I morgon är jag ute och skröpar på Ljusterö. Det är pensionärer och andra som vill erinras om Stockholm i seklets början. Men på torsdag befinner jag mig endera här eller i stan. Tel resp: 776 06 18, 62 75 58.

Nisses gamle vän och bänkkamrat från läroverket i Filipstad Gustaf Andborg försökte klämma ur Eva ditt telefonnummer åt mig igår. Men hon var ståndaktig. Därför avlåter jag ett brev i den postala förhoppningen att det betyder så mycket.

— — — — —

Jag hoppas att du inte identifierar mig med svinet i Anna Maria Lenngrens dikt, när jag säger att jag följer ditt framträngande i den svenska historien med förtjust intresse och att jag är dig djupt tacksam för Din stund på jorden. Den gav och ger mig verkligt mycket.

I övrigt hoppas jag med alla klassiska brevskrivare att du mår bra och hälsar dig och de dina å det hjärtligaste.

Det sägs att idealet för en hemställan är att den utformas så att det är lätt att svara nej på den. Idealet vill man ju alltid närma sig även om jag ohemult nog längst in hoppas på ett ja.

Dixi et salvavi animam meam.

Må väl!

Din gamla fan

P. S. Grubbla inte över det skumma brevpapperet som borde ha varit ett annat med Ferlin-Sällskapets brevhuvud etc. Men jag sitter ute på landet endast försedd med de kladdpapper jag räddade undan soptunnan, när Hermods slog igen. Man har väl småländskt påbrå och låter intet förfaras. Du må i stället se till de gyllene orden!

Söderäng, Grisslehamn, den 13 okt. 1971

Kära Ingegerd!

Det var mycket skojigt att få höra av Dig, Din roliga jävel! Jag har flera goda minnen av möten med Ingegerd Granlund. Men jag är ledsen - - - *jag kan inte dela ut Nisse Ferlinstipendiet.* Skälen är tre:

1. Jag skulle få skaka under resan Grisslehamn—Stockholm och retur under *sex timmar* på en buss, där bänkarna är tillverkade av människohatare.
2. Jag är intill döden trött efter avslutningen av andra delen av Min svenska historia, *vars 400 sidor jag skrivit på ett år.*
3. Jag är sjukskriven i kvarter på grund av en fistel i hörselgången, som under 3 månader plågat mig med sitt susande. (Gammal åkomma, beskriven i Nybyggarna 1956 - - - "Roberts öra berättar")

Anser Du dessa tre skälen sammantagna tillräckliga? Intet av dem är av ekonomisk art.

Det viktigaste är förstås *min trötthet* - - - jag "tyar" helt enkelt inte. Annars skulle det ha varit förbannat roligt att få dela ut stipendiet, och detta också av tre skäl:

1. Jag skulle ha fått råka min gamla vän Ingegerd Granlund.
2. Jag tror att Nisse skulle ha tyckt om att jag utdelade priset.
3. Jag skulle ha fått tillfälle att berätta roliga minnen av min vän Nisse från en 30-årig bekantskap.

Som t.ex. från det tillfälle då Nisse fick Bellmanspriset, som ju består av avkastningen från källaren Freden:

Då sa han: *"Äntligen lite återbäring. . ."*

Du kan ju berätta den historien vid prisutdelningen nu, om Du citerar mig. *Jag står för dess sanning.*

Men Du har alltså skrivit till mig och därmed har Du räddat Din själ, som Du själv säger.

Och det gläder mig: nu behöver jag inte ha ont samvete för att Du brinner i helvetet.

Hade Du levat på 1660-talet, så hade Du förstås för längesedan blivit bränd här på jorden, som häxa. För naturligtvis hade Du farit på en kvast till Blåkulla i avsikt att förföra Djävulen till samlag. Jag är övertygad om att Du hade lyckats.

Läser just i en annons om fyra flickor som har förfört 1.000 män vardera - - - "kampen om kvinnans sexuella frigörelse". Men en fjärde flicka stannar vid siffran 561 män - - - hon har lyckats något sämre, men hon är exakt och noggrann: *det är en ordentlig flicka!*

Möjligen är hon bokförerska vid något större affärsföretag.

Men nu kommer jag ifrån ämnet!

Jag slutar med hjärtliga hälsningar från min hustru och mig själv - - - gamle vännen

Vilhelm

P. S. Om medlemmarna av Ferlinsällskapet skulle tro att Du ljuger, när Du påstår att jag avböjt, så får Du gärna som bevis läsa upp detta brev . . . På det stycke av brevet, som är avklippt hade jag satt en stor bläckklump. Förlåt, kära Du!

Verksamhetsberättelse 1973

Styrelsen för NILS FERLIN-SÄLLSKAPET får härmed lämna verksamhetsberättelse för 1973.

Styrelsens sammansättning:

Ordförande
författaren Sandro Key-Åberg
Vice ordförande
direktör Olof Ögren
Sekreterare
fil. mag. Tor Englund
Skattmästare
direktör Curt Enström
Övriga ledamöter
statsrådet Sven Aspling
landshövding Rolf Edberg
förf. fil. dr Johannes Edfelt
förf. fil. kand. Gunnar Harding)
(adj. ledamot)
Suppleanter
universitetsbibliotekarie Ola Christensson
konstnär Idun Lovén
skådesp. Eva-Lisa Lennartsson
Redaktionskommitté
Ove Almström
Tor Englund
Gunnar Larson

Sammanträden

Styrelsen har under det gångna verksamhetsåret haft tre protokollförda sammanträden. Härtill har styrelsen och arbetsutskottet (Gustaf Andborg, Tor Englund, Curt Enström och Gunnar Larson) vid behov haft ett flertal konferenser telefonledes. Kontakt med Ingegerd Granlund har fortlöpande hållits.

Årsmötet ägde rum den 10 maj 1973 i Publicistklubbens lokaler i Stockholm och förhandlingarna leddes av Sällskapets v. ordförande Olof Ögren. Ett 60-tal medlemmar var närvarande. Vid den sedvanliga måltiden efter mötesförhandlingarna medverkade Eva-Lisa Lennartsson, Märta Wulff, Tor Bergner och Gunde Johansson med recitation och sång. Det traditionella boklotteriet med generösa bidrag från Tidens Förlag, författaren Johannes Edfelt, skriftställaren Bertil Isberg, konstnären Rune Hannäs och konstnären Nisse 'ritarn' Jonsson inbringade 305: — kronor.

Ferlin-stipendiet

Den 22 oktober överlämnades i samband med en Ferlin-afton i Kulturhuset i Stockholm 1973 års Ferlin-stipendium på 6.000: — kronor till författaren Sten Hagliden, som även erhöll ett av konstnären Folke Karlsson utfört diplom. Priset utdelades av Sällskapets ordförande Sandro Key-Åberg, som samtidigt höll ett uppskattat och kollegialt anförande. I övrigt medverkade trubadurerna Rune Andersson och Anders Börje, och en inspirerad Jan-Olof Strandberg läste ett mindre vanligt urval av Nils Ferlins dikter.

Medlemsavgifter

Antal medlemmar den 31/12 1973 ..... 1854 st, varav ca 200 studerande
Antal medlemmar som utträtt eller avlidit under verksamhetsåret ..... 39 st
Antal nya medlemmar under 1973 ..... 70 st
Antal medlemmar som under 1973 erlagt avgift för ständigt medlemskap ..... 3 st

Tyvärr har ca 800 medlemmar ännu ej betalat stadgeenlig avgift för år 1973. Av dessa har ca 175 medlemmar ej betalat medlemsavgift för de senaste tre åren, d.v.s. senast inbetalade medlemsavgift avser år 1970 eller tidigare.

Sällskapets ekonomiska status per den 31 december 1973 framgår av följande balansräkning samt av vinst- och förlusträkning för verksamhetsåret 1973.

BALANSRÄKNING

per den 31 december 1973

VINST & FÖRLUST KONTO

Kontorsmaterial och porton	570.65	Medlemsavgifter	15.500. —
Sammankomster	52. —	Gåvor	595. —
Poste Restante	7.962. —	Räntor	1.415.85
Artistarvoden	1.140. —		
Stipendium	6.300: —		
Revisionsarvode	200. —		
Bankkostnad	50. —		
Årets vinst	1.236.20		
	17.510.85		17.510.85

UTGÅENDE BALANS KONTO

Kassa		636.76	Nils Ferlin-fonden	40.000. —
Postgiro		445.88		
Bankmedel:				
Sparkassa	27.202.05			
Kapitalrkg	2.286.48	29.488.53		
Bal. förlust	10.665.03			
./. årets vinst	1.236.20	9.428.83		
		40.000. —		40.000. —

Stockholm i februari 1974

Sandro Key-Åberg *Olof Ögren*
Sven Aspling *Johannes Edfelt*
Rolf Edberg *Tor Englund*

CURT ENSTRÖM

REVISIONSBERÄTTELSE

Efter verkställd granskning av räkenskaperna för år 1973 för Nils Ferlin-Sällskapet får jag härmed avge följande berättelse.

Jag har genomgått protokoll och styrelsens berättelse över verksamheten.

Behållningen på postgiro- och bankkonton har kontrollerats.

Då revisionen ej givit anledning att framställa någon anmärkning tillstyrker jag, att styrelsen beviljas ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattat.

Stockholm den 20 februari 1974

BO RINGBORG

GÖSTA BJELKEBO

Ännu en av Nils Ferlins gamla vänner, konstnären Gösta Bjelkebo, har gått ur tiden. Han var född i Karlskoga och skulle den 13 juni ha fyllt 70 år. Under åren 1926—27 studerade han vid Tekniska skolan i Stockholm samt 1928—29 vid Valands i Göteborg och företog 1937 en kombinerad studie- och reportageresa genom Frankrike och Spanien. Som tecknare har han medverkat i "Folket i Bild", "Vi", Dagens Nyheter, "Metallarbetaren" samt "Beklädnadsfolket" och var en av producenterna till den ferlinska tidskriften "U. P. A.", som utkom 1939. Gösta Bjelkebo var en mycket aktiv medlem i Nils Ferlin-Sällskapet och bidrog generöst med såväl text- som bildmaterial till Sällskapets medlemsblad. Hans mycket uppmärksammade serie "Lars och Lisa" tilltalade även Nils Ferlin, som sedermera försåg bilderna med texter. Och naturligtvis har Bjelkebo målat sin gode vän poeten, vars porträtt hänger på en vägg i Göteborgs Universitetsbibliotek.

Jag har haft förmånen att få räkna mig till Gösta Bjelkebos vänner och med tacksamhet skall jag minnas alla goda stunder i hans och Astrids trevna hem.

Gustaf Andborg

RAPPORT FRÅN SKATTMÄSTAREN

Vid 1973 års utgång kvarstod ännu ca 800 medlemsavgifter som obetalda för det senaste året. En alltför stor del av medlemmarna har ännu inte betalat avgift ens för det senaste året. De tycks vilja få Poste Restante gratis trots insikten om att betalning av medlemsavgifterna är en grundförutsättning för såväl Ferlin-stipendiet som medlemsbladet. Det är således av stor betydelse att samtliga medlemsavgifter inflyter. Restantielistan är just ingen nöjesläsning och för de medlemmar som där figurerar skulle Ferlin kunna stå som efterföljansvärt exempel. Det är känt och omvittnat att Nils Johan Einar alltid skrupulöst reglerade sina skulder. Gå även du och gör sammaledes! Postgironumret är alltjämt 35 21 55-6.

Styrelsens förhoppning är att stipendiet ska kunna ökas, inte minskas. Vad Poste Restante beträffar, så är vårt medlemsblad mycket uppmärksammat i många länder idag och vår strävan är att utan anmärkning från vår orolige revisor kunna prestera två utgåvor per år trots stigande priser på papper, porto etc. En trots allt optimistisk skattmästare "har en dröm" att varje medlem i år ska tillföra Sällskapet åtminstone en ny medlem. Eja vore vi där!

Om adressändringar

Det vore synnerligen tacknämligt om medlemmarna vid ev. avflyttning ville insända uppgift om den aktuella adressen och därvid även ange den förutvarande för att underlätta identifiering. Alltför många PR-försändelser kommer i retur, försedda med postverkets notering "Obeställbar p.g.a. avflyttning". I många fall rör det sig om studerande som lämnar universitet, folkhögskolor eller andra läroanstalter utan att meddela den nya adressen. När och om vi lyckas spåra upp denna, sändes medlemsbladet för andra gången med nya portokostnader som följd. Det har också hänt att medlemmar undrat om de blivit "bortglömda" eller om det förelegat "något fel vid distributionen". En titt i kartoteket ger mestadels vid handen att ingen uppgift om adressändringen har kommit oss tillhanda. Ändring av efternamn i samband med t.ex. giftermål bör naturligtvis också meddelas. — Efter dessa bitvis bitska kommentarer kanske det kan vara lämpligt att önska alla medlemmar En Glad Påsk!

C E

NYA MEDLEMMAR

Agathon, Anne-Sophie, Kungsholmsgatan 9, 112 27 Stockholm
Alm, B.-E., dr, Älvgatan 51 H, 652 30 Karlstad
Andersson, Ulla, Box 9, 440 31 Kode
Birkagårdens Folkhögskola, Sveavägen 41, 111 34 Stockholm
Björk, Maj-Britt, barnbibliotekarie, Fyrgränd 2, 171 52 Solna
Björklund, Elly, Hårds Väg 2 D, 213 67 Malmö
Blomqvist, Helmi, fru, Luxgatan 6, 112 62 Stockholm
Brunnsviks Folkhögskola, 771 01 Ludvika
von der Burg, Bengt, Aspvägen 27 F, 191 41 Sollentuna
Carell, Nils, Bangatan 22, 151 32 Södertälje
Carlgren, Ingmarie, stud., c/o Västerhaninge Folkhögskola, Box 7, 137 01 Västerhaninge
Carlson, Essie, Per Eskils Gata 32, 252 60 Helsingborg
Dahlström, Gus, skådespelare, Örnstigen 1, 183 50 Täby
Degerstedt, Gertrud, fru, Drakenbergsgatan 21, 117 41 Stockholm
Ebeling-Larson, Elsa, reklamassistent, Åsögatan 70, 116 69 Stockholm
Ekman, Sol-Britt, Speldosegatan 2, 421 46 Va Frölunda
Ekvall, Rolf, Ö. Bergsgatan 39, 611 00 Nyköping
Eriksson, Magnus, jur. kand., Malmvägen 6 C, 191 61 Sollentuna
Erlander, Tage, Fyrverkarbacken 21, 112 60 Stockholm
Hagén, Monika, Källtorpsvägen, Käglinge, 230 30 Oxie
Harryson, John, Rådmansgatan 39 B, 113 58 Stockholm
Hellström, Julia, stud., c/o Västerhaninge Folkhögskola, Box 7, 137 01 Västerhaninge
Hellertz, Douglas, Box 80, 142 00 Trångsund
Henningsson, Maja-Stina, fru, Gamla Vilhelms Fält, 262 00 Ängelholm
Hillbom, Alarik, lantmästare, Ekbacken, Eggby, 530 50 Axvall
Holmström, Margareta, fru, Prästgården, 660 01 Ed
Johansson, Carl-Erik, Karlskronaviksvägen 5, 150 24 Rönninge
Jönsson, Ruben, disponent, Rådhusgatan 4, 541 00 Skövde
Kalmar Stadsbibliotek, Box 18, 381 01 Kalmar
Katberg, Birgit, fru, Tideliusgatan 39, 116 69 Stockholm
Kristenson, L. Å., Bergsgatan 12, 440 39 Marstrand
Kristinehamns Stadsbibliotek, 681 00 Kristinehamn
Larsby, Martin, Grevegatan 95, 216 22 Malmö
Lindblad, Svea, fru, Kungsklippevägen 5, 141 40 Huddinge
Lindeberg, Anne-Marie och Bertil, Rudsjövägen 68, 130 10 Ektorp
Lundin, Hans, Skillinggränd 9, 112 20 Stockholm
Lundström, Lennart, trädgårdsmästare, Sävstaholmsvägen 211, 125 36 Älvsjö
Lundström, Gunhild, fru, Sävstaholmsvägen 211, 125 36 Älvsjö
Malling, Berta, fru, Tomtebogatan 13, 113 39 Stockholm
Malmström, Åke, Mariagatan 5, 571 00 Nässjö
Martinsson, Laila, Smörgatan 78, 412 76 Göteborg
Nehleen-Tidén, Hjördis, tandläkare, Upplandsgatan 54, 113 28 Stockholm
Nilsson, Bo-Gunnar, Frejgatan 33, 113 49 Stockholm
Nilsson, Ulla, c/o Filipstads Bokhandel, Kungsgatan 11, 682 00 Filipstad
Persson, Bengt-Åke, Kanalgatan 5, 552 40 Jönköping
Plobeck, Britt, fru, Bollmoravägen 204, 130 12 Älta
Ragnar, Birgitta, fru, Rörstrandsvägen 30, 113 40 Stockholm
Rahm, Ruth, Tideliusgatan 57, 116 69 Stockholm
Richardson, Karl-Erik, Tegnérgatan 55, 111 61 Stockholm
Rosberg, Ingrid, sjuksköterska, Maltesholmsvägen 159, 162 39 Vällingby
Runesson, Lena, Dalagatan 74, 113 24 Stockholm
Rydheim, Sven, bokhandlare, Stjärnvägen 24, Skultorp, 541 00 Skövde
Schönborg, Olle, Stjärnvägen 10, 541 00 Skövde
Sjöbeck, Anna, fru, Södermannagatan 59 M, 116 65 Stockholm
Strandberg, Anna, Vintergatan 45, 541 00 Skövde
Strömer, Åke, Källbäcksvägen 4, 541 00 Skövde
Söderquist, Bo, bokhandlare, Box 80, 829 00 Sveg
Thim, Gunnar, Kungsholmsstrand 157, 112 48 Stockholm
Wemmenborn, Anita, fil. mag., Hjälmareds Folkhögskola, 441 00 Alingsås
Wettergren, Tommy, Björntorpsvägen 111, 613 00 Oxelösund
Västerhaninge Folkhögskola, Box 7, 137 01 Västerhaninge

NYA STÄNDIGA MEDLEMMAR

Olsson, Åke, Box 300, Persberg, 682 02 Filipstad 2
Olsson, Maja, fru, Box 300, Persberg, 682 02 Filipstad 2
Olsson, Anne-Marie, fr., Box 300, Persberg, 682 02 Filipstad 2

Bilaga medföljer

Kallelse till medlemmarna

Nils Ferlin-Sällskapet håller ordinarie årsmöte måndagen den 22 april 1974, kl. 19.30, i Publicistklubbens lokaler, Strömgatan 24, Stockholm.

Föredragningslistan upptar bl.a. nominering av kandidater till 1974 års Ferlin-stipendium och styrelsen erinrar om medlemmarnas rätt att föreslå stipendiat. Nominering kan ske antingen vid årsmötet eller per brev senast den 15 augusti till Sällskapets funktionär Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm.

Efter förhandlingarna vidtar den sedvanliga årsmötesmiddagen, som består av smör, ost och sill, vällagad varmrätt samt öl/vatten och kaffe. Priset blir max. kr 30:—, exkl. serviceavgift. Förhandsanmälan bör göras senast fredagen den 19 april till fru Nordell eller frk Enström, telefon 08/23 19 40 kl. 8.30—14.30. Anmälan är bindande.

Under middagen kommer ett flertal ypperliga Ferlin-tolkare att recitera, sjunga och kåsera. Säkert är att Eva-Lisa Lennartsson, Tor Bergner och Gunde Johansson infinner sig i vanlig ordning. Och dessutom: ev. Jeja Sundström och Per Myrberg.

En blankett för inbetalning på Sällskapets postgiro 35 21 55 - 6 av årsavgiften 15 kr (för studerande 10 kr) medföljer detta nummer av Poste Restante.

Hjärtligt välkomna till årsmötet!

Styrelsen

LITTERÄR HÄNDELSE!

HELMER GRUNDSTRÖM

När skogens källa sinar

En lyrisk återkomst efter många års tystnad.

C:a pris 18 kronor inkl moms

I bokhandeln! **LTs förlag**

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 1 1974
Styrelsens funktionär: Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm. Tel. 61 66 79
På dagtid tel. 23 19 40 (efterfrågas: fru Nordell eller frk. Enström)
I redaktionen för medlemsbladet: Ove Almström, Bogärdesgatan 31, 416 54 Göteborg. Tel. 031/25 93 21
Tor Englund, Sångvägen 3, 175 3[illegible] Järfälla. Tel. 0758/174 69
Gunnar Larson, Åsögatan 70, 116 69 Stockholm. Tel. 08/68 60 06, 0764/346 89
Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg